קבֶּ"ז

# בְּתוֹךְ הַנַּחַל

דִּבּוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלָאִים, מְעוֹרְרִים, מְעִירִים וּמְחַזְּקִים לַעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, אֲשֶׁר **בְּתוֹךְ הַנַּחַל** נוֹבֵעַ מְקוֹר חָכְמָה נִמְצָאִים, וּמִתּוֹךְ נַחַל קָדוֹשׁ זֶה נוֹבְעִים, לְהַחֲיוֹת נְפָשׁוֹת עַם יִשְׂרָאֵל הַצְּמֵאִים, שֶׁנִּשְׁמְעוּ עַל־יְדֵי הָאִי"שׁ אֲשֶׁר עַל הָעֵדָה, כְּבוֹד קְדֻשַּׁת מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ, עֲטֶרֶת רֹאשֵׁנוּ, חִיּוּת נַפְשֵׁנוּ, רֹאשׁ חֲבוּרָתֵנוּ חֲסִידֵי בְּרֶסְלֶב הָרַה"צ **רַבִּי יִצְחָק שְׁמוּאֵל אַהֲרֹן לֶעזֶער** שְׁלִיט"א

## פרשת צו תשפ"ג [פנימי, בלתי מוגה]

## בוקר שבת קדש

**בבוקר שבת קדש פרשת צו תשפ"ג, דיבר מו"ר שליט"א דיבורים נוראים ונפלאים בסיפו"מ של רבינו, מעשה ב' – ממלך וקיסר**

פתח ואמר מו"ר שליט"א: אנחנו אוחזים במעשה ממלך וקיסר, שרביז"ל מספר על ענין קשרי השידוך שנעשה בין המלך לקיסר, ואיך שזה נשכח מאיתם, אך לבסוף נתוועדו יחד והתחתנו, שהלימוד בזה הוא שזיווג של אדם הוא מן השמים, וכמו שחכמינו הקדושים אומרים (מו"ק יח.): **מן התורה מן הנביאים ומן הכתובים מה' אשה לאיש**; ואדם צריך לדעת את זה: העיקר שאני לא אעשה מניעה, שאני לא אגיד 'לא'.

מאיפה יש לאדם אחריות להגיד על שידוך שמציעים לו "לא"? הרי אלו דברים הנעלמים מעיני כל חי, דברים ששורשם בעולמות עליונים, וכי אתה יודע מה הזיווג האמיתי שלך? איך אתה אומר "לא" על שידוך שמציעים לך?! אם מן השמים מסובבים שהתבטל משהו - כך סיבבה ההשגחה העליונה, אבל לבוא ולהגיד 'לא'? מאיפה יש לאדם את האחריות לזה?!...

הכלל, אדם צריך לדעת שזיווגו תלוי אך ורק בידו יתברך, ויראה שלא תהא מניעה מצידו, וירבה בתפילה ובקשה, ולא יתקיים בו (משלי יט, ג) "אִוֶּלֶת אָדָם תְּסַלֵּף דַּרְכּוֹ וְעַל ה' יִזְעַף לִבּוֹ" - יש לו טענות אח"כ על הקב"ה "למה עובר עלי ככה, למה קורה לי ככה", כי אולתו גרמה לו כל זאת... אדם צריך לדעת שענייני שידוכים זה

דברים עליונים, ומה שזכית לקבל - זה שלך, ותודה להקב"ה על כך!

והתפקיד של האדם הוא לבטל את עצמו לגמרי: "אני לא יודע כלום!" מציעים שידוך - מקבל, לא אומר 'לא', מקשיב לדברי הצדיקים, ולכן אומר רביז"ל (ליקו"מ ח"ב סי' פט) שהצדיק הוא השדכן, כי הוא מכניס בבני אדם את השכל הזה.

מספר רבינו: "**אַחַר־כָּךְ שָׁלַח הַקֵּיסָר אַחַר בִּתּוֹ וֶהֱבִיאָהּ לְבֵיתוֹ. גַּם הַמֶּלֶךְ שָׁלַח אַחַר בְּנוֹ וֶהֱבִיאוֹ לְבֵיתוֹ**" - נעשה פירוד ביניהם, שזה קורה אצל כל אחד ואחד, שמתחילה ב' נשמות הזוג הם ביחד, ואח"כ נפרדים, זה לכה וזו לכה, ושלימות השמחה היא כשמתחברים ביחד, ועל כן נוהגין לשבור כלי חרס בעת הזיווג, וכדאיתא בדברי רביז"ל (שם, רסה), שיוצא אז ניצוץ, וזהו ניצוץ חיבור הנשמות יחדיו, ע"ש.

"**וְהָיוּ מְדַבְּרִים שִׁדּוּכִים לְבַת הַקֵּיסָר, וְלֹא רָצְתָה שׁוּם שִׁדּוּךְ מֵחֲמַת הִתְקַשְּׁרוּת הַנַּ"ל, וְהַבֵּן מֶלֶךְ הָיָה מְגַעְגֵּעַ מְאֹד אַחֲרֶיהָ. גַּם הַבַּת קֵיסָר הָיְתָה עֲצֻבָה תָּמִיד. וְהָיָה הַקֵּיסָר מוֹלִיכָהּ לַחֲצֵרוֹת שֶׁלּוֹ וּפָלָטִין שֶׁלּוֹ, וְהֶרְאָה אוֹתָהּ גְּדֻלָּתָהּ**" - היינו שהראה לה איך שלא חסר לה כלום לכאורה, הרי היא בת של קיסר, ויש לה את הכל, ועליה להיות הכי מאושרת, אבל אעפ"כ "**וְהִיא הָיְתָה עֲצֻבָה**" - הכל מחמת שנעשה פירוד הנשמות.

"**וְהַבֵּן מֶלֶךְ הָיָה מְגַעְגֵּעַ מְאֹד אַחֲרֶיהָ עַד שֶׁנֶּחֱלָה, וְכָל מַה שֶּׁשָּׁאֲלוּ אוֹתוֹ עַל מָה אַתָּה חוֹלֶה, לֹא רָצָה לְהַגִּיד**" - מוהרא"ש זי"ע מביא ('נהרי אפרסון') את הפסוק (שה"ש ב, ה) "כי חולת אהבה אני", ודרשו ע"ז חכמינו הק' (שה"ש רבה, ב, טז): אע"פ שאני חולה, אהובה אני לו; כי נעשה חולה מחמת פירוד הנשמות.

"**וְאָמְרוּ לְהַמְשַׁמֵּשׁ אוֹתוֹ: אוּלַי תּוּכַל אַתָּה לַחֲקֹר אֶצְלוֹ? וְאָמַר לָהֶם, שֶׁהוּא יוֹדֵעַ, כִּי הוּא הָיָה עִמּוֹ אָז בַּמָּקוֹם שֶׁלָּמַד שָׁם, וְהִגִּיד לָהֶם הַדָּבָר**" - היינו שנתקשרו יחדיו, כנ"ל.

"**וַאֲזַי נִזְכַּר הַמֶּלֶךְ, שֶׁכְּבָר נִתְחַתֵּן הוּא עִם הַקֵּיסָר מִקֶּדֶם. וְהָלַךְ וְכָתַב לְהַקֵּיסָר, שֶׁיָּכִין עַצְמוֹ עַל הַחֲתֻנָּה, כִּי כְּבָר נִתְקַשְּׁרוּ מִקֶּדֶם, כַּנַּ"ל. וְלֹא רָצָה הַקֵּיסָר**" - ופה אנו רואים גודל המניעות שנערמים לפני נשמה מישראל שרוצה להתחתן בקדושה ובטהרה, להקים בית נאמן בישראל, שלפעמים קורה שההורים מתערבים ומונעים וכו', שזה מאד כואב, שלפעמים נכנסים בתחום לא שלהם,

הרי החתן והכלה רוצים, ואפילו המחותן כבר רוצה, ומדוע אתה - אבי הכלה - מסרב ומונע? אין זה אלא גודל המניעות הרבות שישנן.

**"אַךְ לֹא הָיָה יָכוֹל לְהָעֵז וּלְסָרֵב, וְהֵשִׁיב לוֹ, שֶׁיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ בְּנוֹ אֵלָיו, וְיִרְאֶה אִם יוּכַל לְנַהֵג מְדִינוֹת אֲזַי יַשִּׂיא בְּתּוֹ אֵלָיו"** - שכאמור, זה סובב והולך על כלל המניעות והבלבולים של הבל שיש לבני אדם, שבנו צריך לנהוג מדינות... צריך להיות אחראי וכו'... תזרוק את כל הדמיונות האלו! הבן צריך להתחתן!

**"וְשָׁלַח בְּנוֹ אֵלָיו (הַיְנוּ שֶׁהַמֶּלֶךְ שָׁלַח בְּנוֹ לְהַקֵּיסָר, כַּאֲשֶׁר צִוָּה הַקֵּיסָר, כַּנַּ"ל). וְהוֹשִׁיבוֹ הַקֵּיסָר בְּתוֹךְ חֶדֶר וּמָסַר לוֹ נְיָרוֹת שֶׁל עִסְקֵי הַמְּדִינָה, לִרְאוֹת אִם יוּכַל לְנַהֵג אֶת הַמְּדִינָה"** - וכאמור, כל זה הם הבל ושטות אחת גדולה, לראות אם הבן יוכל להנהיג מדינה וכו', מי ביקש שינהיג מדינה? הרי הוא צריך להתחתן...

הכלל, שבענייני שידוכים צריכים לזרוק את השכל העצמי, ולזכות לביטול אמיתי: "אני לא יודע כלום!" ומה שמסובבים מן השמים - כן יהיה.

כשיעקב אבינו היה בדרך הילוכו למצוא לעצמו שידוך, הוא אמר את המזמור "שִׁיר לַמַּעֲלוֹת אֶשָּׂא עֵינַי אֶל הֶהָרִים מֵאַיִן יָבֹא עֶזְרִי" - 'עזרי' היינו זיווגי, כמ"ש () "אעשה לו עזר כנגדו", וזהו 'מאין' - מהביטול, 'יבוא עזרי' - הזיווג, זאת לא שאלה אלא משפט, להורות דכן הוא, ע"י שאדם בטל ומבוטל לגמרי, עי"ז זוכה לישועה שלימה.

וזה סובב והולך גם לעניין שלום בית, שאדם צריך לזכות לביטול הזה, **עם ישות וגאות לא יכולים לזכות לשלום בית!** כי כל אחד מחפש רק את עצמו: "אני, אני, אני", ולא מתחשב בשני, ממילא הבית כמרקחה... משא"כ כשאדם זוכה להביטול הזה, והכל אצלו בשווה.

שזהו מה שאו קורין בכל יום בימים אלו בקרבנות הנשיאים המסוגלים לזיווג: "וּלְזֶבַח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עַתּוּדִים חֲמִשָּׁה כְּבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה חֲמִשָּׁה", "וּלְזֶבַח הַשְּׁלָמִים" - 'שלמים' זה ענין של 'שלום בית', איך זוכים לזה? "וּלְזֶבַח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם" ר"ת "בְּשָׁוֶה" - שווים לגמרי, וכך זוכים להשראת השכינה, שזהו: "אֵילִם חֲמִשָּׁה עַתּוּדִים חֲמִשָּׁה כְּבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה חֲמִשָּׁה" - חמש פעמים 'חמישה' עולה בגימטריא י"ה, שזהו הי' שיש ב'איש', הה' שיש ב'אשה', וע"י השלום ששורה ביניהם

- ע״י שזוכים ששניהם ״בְּשָׂוֶה״ - עי״ז זוכים שהשכינה שורה בביתם.

שזה ענין של חיבור רוחניות וגשמיות ביחד, שהשכינה תשרה בתוך הבית, בתוך כל הגשמיות, שזהו סוד דברי המדרש: ב״ש אומרים, ב״ה, רשב״י: תמה אני״; וכך זוכים שמתקיים מה שאנו אומרים בכל יום בוקר וערב: ״לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם״ - זוכים לאריכות ימים יחד עם כל הילדים, ״כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל הָאָרֶץ״ - ימים שמיימים על הארץ, בתוך כל הגשמיות של העוה״ז.

הרה״ק בעל שובע שמחות (תלמיד של ר׳ מנחם מנדיל מרימנוב, והחוזה מלובלין) אומר שזהו סוד הכרפס, מצה, מרור, וכורך, שעושין בליל הסדר: כרפס הוא ירק, רומז על גשמיות, ועמו מתחילין, ואח״כ מצה - שזה רוחניות [כי מצה רומז לרקיע, והחורים שעושין בה רמז לכוכבים שברקיע], שזו שיטת ב״ה, מתחילים עם הארץ ואח״כ שמים, אולם אחר המצה אוכלים מרור, שזו שיטת ב״ש, מתחילים עם המצה - שמים, ואח״כ מרור - ארץ, אולם אח״כ עושים כורך - שניהם ביחד, שיטת רשב״י, מיחידי הדורות, שבא ומלמד את הלימוד הקדוש הזה, שניהם ביחד, שבזה מתקיים ״שני כתובים המכחישים זה את זה״ - פסוק אחד אומר ״את השמים״ ורק אח״כ את הארץ, פסוק אחר אומר ״אלה ... ארץ ושמים״, ובא רשב״י והכריע: שניהם ביחד, כי זו השלימות, וכך זוכים לשלום בית אמיתי.

יזכנו הקב״ה לקבל את החג הקדוש בשמחה אמיתית, ונזכה בקרוב לגאולה השלימה בבנין ביהמ״ק, ושם נאכל מן הזבחים ומן הפסחים, ונזכה לישועה שלימה!

***

**לכל ענייני הגיליון ולהשתתפות בהדפסת ספר ״דרכי איש״ חלק א׳:**

s0584563404@gmail.com